

חיילות הגרמנים ערב-המלחמה*

שלושה שבועות שעשינו, קצין הפריס אחר ואני, עם הצבא הגרמני באבנוס 1939, כללו בלוי ימים מספר בברלין, יום במחנה האימונים של יוטרכבורג, בקור באולפנת חיל-הפרשים התרשה סמוך לשפאנדאו, ועשרה ימים עם במליון ה"חלוצים" * של דיביות-רגלים סדירה בסכסוניה.

החייל הגרמני בצאתו אומר הידור שאין בו גנדרנות, ומתנהג בצבור ללא דופי. מדיו מחושבים יפה ואין בהם דבר המעון צחצוח, פרט למגפיים. גלוי לעין כי הוא גאה מאד על היותו חייל וקרוב לודאי כי מכל הדברים הנראים בחוצות הוא התפץ המתאים ביותר לראות. מראה הנשים, לאחר שריפו את ידיהן מ"לתקן את הטבע", הוא תפל מאד. היחסים בין הצבא והמפלגה, כפי שהוברר אחר כך, היו הוגנים אך ללא התלהבות יתירה. כמה מדי-מפלגה משונים נראו בעת שהותנו שם, אך קציני-הצבא הודו פעמים רבות כי אין הם יודעים לתת בהם סימנים, והיו פושרים את הפקיד, המדדה בוחיחות עצבנית לצדו של המפקד, כ"אחד מהללו פקידי המפלגה".

ביוטרבורג ספגנו את הרשמים הראשונים מן המהירות שבה מתנועע הכל, כל איש וכל דבר, בצבא הגרמני, מן המרץ המפעם את אנשי הצבא ומתלהבותו העזה של החייל הגרמני למקצועו. אנו הובלנו לכל המקומות, במלוא המהירות, במכוניות גדולות, ללא כל השתדלות ניכרת לחסוך בדלק או בצמיגים. הוסבר לנו כי מהירות רבה זו עשויה לנפוע בכל דרגות הצבא נמיה ללכת הליכה מהירה וגמרצת בשדה-הקרב. כל כלי-הרכב היו גדולים וכבדים יותר מבני סוגיהם בצבא הבריטי, והם עמדו במבחן חמור באימונים. ראינו כי הפלוגה האנטי-טנקית הממוכנת של גדודי-הרגלים היתה רגילה, כבדבר של מה בכך, "להסיע" ארבעה או חמשה רגליים בכל רכב, מחוץ למשמשיו של התותח, בשעה שהיה ניתן תפקיד דחוף ל"כתת-ההסתערות".

גם בהתקפה וגם בהתנוגות היו פלוגות מכוונות-היריה מחליפות את עמדותיהן בהתמדה ולו רק בעשרים או שלושים ירד, וחלקיהן הכבדים של מרגמות בנות שלושה אינצ'ים היו נישאות במרוצה למחצה, למרחקים של מיל ויותר מזה. שני מקרים אופייניים חרותים בזכרון: האחד כשהקולונל המשקיף על המתלקות המתפורות אחרי תרגיל מסויים קרא לפתע בקול "הייל, וולדאמן!" ונענה בקריאת "הייל, הר אופרסט!", שכל המתלקה, הצועדת קצובות בענן האבק, פלטה אותה כאיש אחד, ללא כל פקודה, עם שתי הפסיעות הבאות. אחר כך, בנשף בירה מזור, בין תמרוני גישור על האלֶבָה, שמעתי ששים או שבעים קצינים פוצחים בשירים שכל עיקרם שבתי כוחם הקסלני של כלי הנשק שלהם ועוזם ה"נחוש" של הבחורים האותוים בהם. היין והנשים איבדו כנראה את המונופולין על הזמר.

עשרה ימים ראינו תמרוני גישור שבהם נעשה לנו ברור מאוד, כי החפר (Sapper)

* רשימה קצרה זו היא פרי התרשמותו של קצין בריטי אשר עשה עם הצבא הגרמני, כמנהג בקורים הדריים של קצינים, שהיו רווחים ביחוד בעונת המחנות. — המער.

* באנגלית «Pioneers»: שם אחר לחיל-המהנדסים, הקרוי באנגלית כרגיל «Sappers» («חפרים»). — המער.

הגרמני הוא איש צבא משובח גם בתפקידי קרב, והוא מצויד בכל מה שכשרון־ההמצאה הגרמני יכול לתכן לצרכי מלאתו. די היה לו להודיע על כל מנרעת או מקום־תורפה בצידו ומיד היו מתליפים אותו. חלק גדול של העבודה הקשה נעשה בבגדי רחצה, ומרצם המחושל של האנשים שיקף באופן ברור את ערך ששת החדשים שעשו במרם הכנסם לצבא ב„שרות־העבודה“. נעשה כל מה שאפשר בכדי לחקות את תנאי המציאות של המלחמה. נשרים היו נבנים ונפרקים בתוך ערפל מלאכותי, שופטי התמרונים נשאו ואף הפריחו כמויות לא־אכזב כביכול של זיקוקי רעמים וכל האוירונים נחשבו, ופעמים רבות גם התנהגו, כאוירוני־קרב. פינוי המקומות לשיכון ולאימונים לא נרמו כנראה מרדות רבות, וכמידת הגאווה הגלויה של התושבים על הצבא כן היתה, עד כמה שראינו, מידת המפול המנומס והתכליתי בקובלנות האזרחים. המזון היה הולם, אף כי לא יוצא מהכלל: הלחם הלבן כבר לא היה בנמצא, והקפה היה מין נזיר דליל ותפל.

לא נעשה כמעט דבר כדי להסתיר מעינינו את הציד, פרט לסנקים ומוקשים אנטי־מנקים. יתכן כי סברו שכבר מאוחר מדי, והדבר לא יעלה ולא יוריד. נראה היה כי כל הקצינים הצעירים ששים לסיכוייה של מלחמה קרובה עם פולין, או עם כל מדינה אחרת, אם יהיה צורך בכך. אכן סופר לנו בכובד־ראש כי מדינות כגון ליטא, שאין ידן משגת להכין לעצמן יותר משלושה אסכדרונים של מפציצים אין להן זכות קיום.

בקור של יום אחד באולפנת תיל־הפרשים החדשה, מקום שראינו חסיבת־סיוור ממוכנת במלאכתה, הדגים לפנינו, בצורה מענינת מאד, עד כמה הם בוסחים באופנוע. מְרַבִּים כבדים, הנושאים לעתים קרובות שלושה אנשים ומכונת־יריה או מרגמה קלה, היו מוסעים או נגררים על פני קרקע רבת־מכשולים בהצלחה יוצאת מן הכלל. רב היה השימוש בעשן לסינוור תבות־שרה או עמדות־תצפית.

יחסינו עם הגדוד היו גמוסיים אך ללא ריגוש יתיר. איש לא כיבד אותנו בלגימה במשך כל שבתנו שם, ופעם, כשהוזמנו לסעודה כאורחי הבטליון, שילמנו בסופו של דבר בעד הארוחה. שמענו דברי הערצה להתנהגותנו במלחמה הקודמת, אך ניתן לנו להבין, ברוב אדיבות, כי, אם כך ואם כך, הנחנו לעצמנו לגלוש במורד ההר. יצאנו משם ואתנו רושם של צבא שאנשיו תיילים מכ־רגל ועד־ראש, — אכן, עם קהה אך מסוכן.

באלמו המזב של החפץ, בקלות תנועתו, בגזנותו המיד לקרב תלויים
אפשרותו ומהירותו של תמרון־חמף, ההצלחה או הכשלון בקרב, תייהם של מאות
רבות ואלפים. צנועה, מצנעת, אך מלאה גבורה היא עבודת החפץ בקרב.

גנרל־מיוז וזרז בויב

ראש חילות המהנדסים בצבא האדום